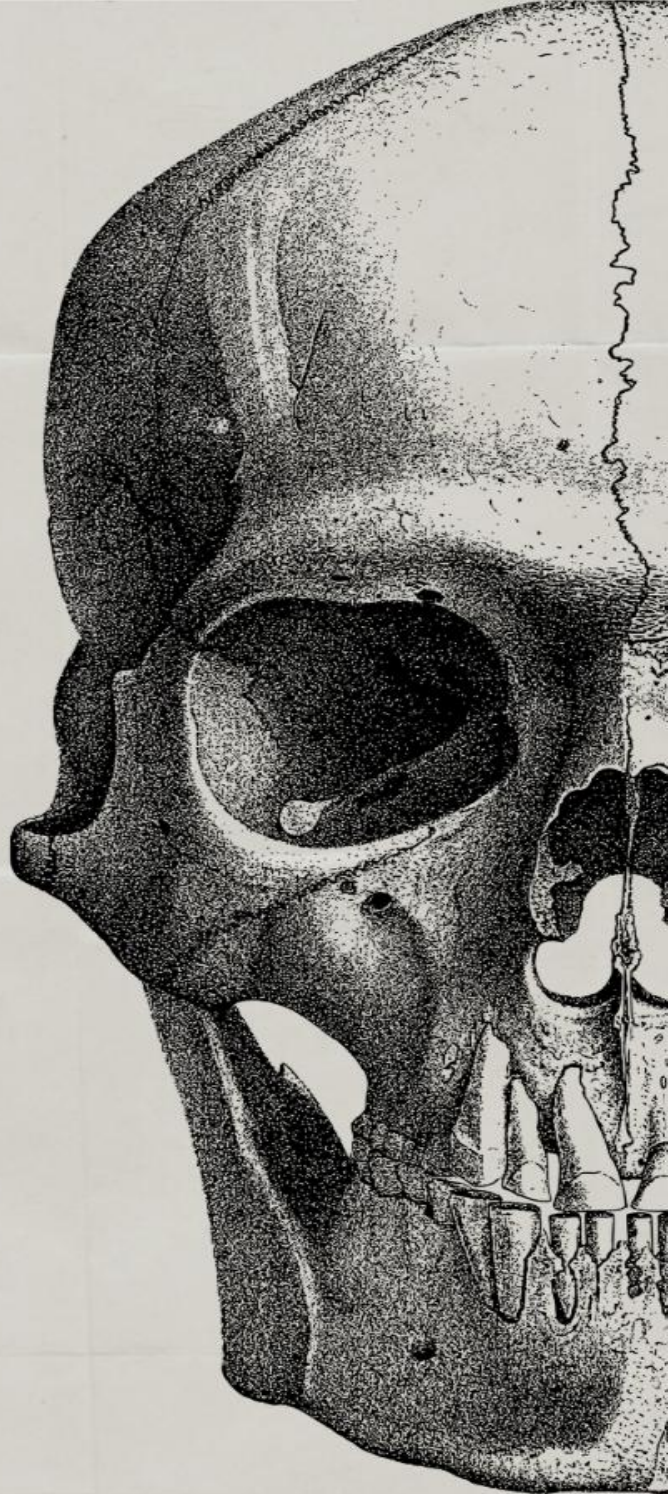

PODDNO

SANTIAGO DIBLA

Poddno

Santiago Dibla

Věnováno básnířce **ALethe**

*Překrásná ALethe,
jsi sama v davu lidí
a loutkou beze strun.
Jsi pomněnkou v zahradě růží
a stále unášíš můj člun...*

Poddno

Nade mnou dno a pode dnem **Poddno**,
tam zase se plácám v kalné stoce,
kde duši mou zaválo jedovaté chladno.
Vím, že můj konec přijde ještě v tomto roce.
Proč ten smích a žádný pláč?
Možná že smířen jsem s pádem do propasti.
Zbavíte se mě, no nemáte zač!
Zbavíte se své další starosti.
Ze zmlžených dolin zaznívá divný skřek.
To jsem chraptící já po tvrdém dopadu.
Mám žebra navenek a opodál žaludek,
mozek mám v pokročilém stádiu rozkladu.
Prachem jsem byl a ve sračky se obrátím,
jen co mi mé oči vyzobou kosi.
Těšte se, přátelé, já už se nevrátím!
Kdo to byl a proč zemřel? Táže se kdosi.
"Jen ničemný básník, co nikdy nic nezvládl,
všudy byl pro smích, kudy jen chodil.
To si piš, mizera, i poddnem se propadl,
konečně něco zvládl - ted' už se zabil."

Jsem mršina stejná, jako jsem byl před smrtí,
pohledem na mě ticho noci rozkrývá se děsem.
Hod'te po mně šutr, nechť lebku mi rozdrť!
Už porůstám trávou, mechem a vřesem.

Variace na Poddno

Pod hladinou tma a pod tmou hlubina,
tam klesám v bahně bez naděje zpátky,
kde duše má praská jak dutá lastura
a z mých očí zbyly jen černé zátky.

Ve větru nese se šepot jak kletba,
to já se směju s rozbitou čelistí,
ruka má zlomená, hrud' už se nezdvihá,
všechno, co zbývá, je jen pach tlející.

Pod nohama praská zem,
pod zemí jáma plná hnisu.

Do tmy se řítím pouze sám,
roztříštěn na kusy, bez kompromisu.

Smějte se, děvky, rvěte se v smíchu,
konečně patřím tam, kam jsem chtěl!

Kus mého masa a vzkaz mého hříchu,
moje krev kreslí **Poddno** na ocel.

Ze stoky vylézám bez kusu kůže,
hadi mi v žebrech tancují,
mozek mi klouže po blátivé půdě,
noci jsou delší a dny se zkracují.

Ať hlína mě dusí, ať kost praskne v lebce,
ať černý hnis můj epitaf píše,
už nebudu k smíchu, už nebudu k pláči,
už budu jen ticho, co v kostech vám dýše.

Objímání času

S krutou něhou objímám tento čas
rozpjatý mezi mlhou úsvitu a stínem soumraku,
s němou výčitkou hledím jeho jas,
co v číši rozlomené luny bledne jak pomíjivé zlato.

Ta paměť, jež v čase už nezaplane,
jen nad poslední jiskrou v temnotách
chvěje se – jak list, jenž nepovadne.

Svět je jenom poezie,
spletená v Ježíšově koruně z trní,
kde rubíny bolesti třpytí se
jak slzy velkého boha Osirise,
jenž sklízí stébla dnů srpem věčnosti.

V propasti slov mezi tichem a hlukem
kde smrt se odráží v černých zrcadlech vody,
co rozmočí déšť i plamen v klínku rukou.

Aby se věčnost zavlnila v proudu,
a aby se řeka horoucně zvedla,
stačí jen trochu krve a trochu inkoustu,
kapky padající na pergamen osudu,
kde hvězdy jsou slova a mlčení jejich stín.

Mojí milé duši...

Moje milá duše,
jež jsi poezií prokletá,
moje milá duše,
jež utíkáš ze světa,
život tě do temných jeskyň vzal
a svou rukou pevně uvázal.

Jak hřeby v očích - tak to bolí
a vlastní vinou trpím sám,
duše propadla se do údolí
a já opodál postávám.

Proč, má duše, pozdě vstáváš?
A proč odpoledne uleháváš?
Jen svými vlastními příkazy
vyčerpaná z píle jsi...

Snad voláš ticho za přítele,
snad ve tmě hledáš úkryt svůj,
však prázdno v srdci a jizvy v těle,
jsou trestem tvým i osud můj.

Ach, má duše, vzhlédni výš,
za mlhou je snad ještě ráj,
proč prach si zvolíš za svůj háv,
když křídla máš, ač skrytá již?

Ach, má duše, proč nevstáváš,
v boji, co vedeš, sama se sebou?
Ach ne, duše, proč se vzdáváš
a jsi tak slabá najednou?

Snad hledáš klid, snad ticho voláš,
však odpověď už nepřichází znovu,
snad letíš stále výš a nepropadáš
se tam, kam já... **Poddnem**, dolů...